

Kommunale Raad, som har forlangt Understøttelsen paalagt, og overfor hvis Autoritet den enkelte Smaa-mand vanstelig vil kunne hævede sin Paastand paa Fritagelse.

Da Flertallet saaledes maa antage, at den i § 12 givne Lovregels uheldige Virkninger ville blive langt talrigere og af meget større Betydning end de enkelte Tilfælde, hvor den vil forhindre Misbrug; da det ikke kan søle sig betrygget ved en Beslutning af Overværgigheden, som væsentligt maa bygges paa det interesserede Sogne- eller Byraads Oplysninger; og endelig, da det ikke kan erkjende det til Grund liggende Princip for retferdig, saa foreslaar det at lade §§ 12 og 13 udgaa og som Følge deraf at give § 14 en anden Redaktion. Endringsforslag Nr. 5, 7 og 8.

Et Mindretal

mener, at der til Grund for § 12 ligger en rigtig Tanke, men antager, at Paragrafens Bestemmelser bør gives en ikke ringe Begrændsning. Efter Husfruens hele økonomiske Rettsstilling i Egtet skabet finder Mindretallet ikke, at der er Grund til at paalægge hende nogen Forpligtelse overfor Manden i det i Paragrafen omhandlede Tilfælde. Forældres Forpligtelse til at understøtte deres Børn ud over 18 Aars Alderen antager Mindretallet kun bør udstrækkes til Børnenes Myndighedsalder, det 25de Aar. Børnene ere i Tiden fra det 18de til det 25de Aar ganske vist raadige over deres Person, men iøvrigt ikke myndige i økonomisk Forstand, hvortimod er jo Faderen deres Kurator. Man kan altsaa ikke sige, at Faderens Indflydelse paa Barnets Handlemaade i dette Tidsrum er ophørt. Der synes saaledes at være nogen Grund til at udstrække Forældrenes Forpligtelse overfor Børnene i alt Fald til dette Tidsrum. Tilslige mener Mindretallet, at Forældrene kun bør kunne forpligtes til at understøtte deres ugifte Børn. Skulde det paalægges Forældre gennem deres Børn at underholde eller dog at give Bidrag til de af disse stiftede Familier, vil det let ses, at Tilfælde kunde indtræde, hvor en saadan Forpligtelse kunde faae et betydeligt Omfang. Børns Forpligtelse til at understøtte deres Forældre foreslaar Mindretallet indskrænket til saadanne Tilfælde, hvor Børnene til Stablering og deslige af Forældrene have modtaget betydeligere Gaver, Forskud og deslige. Naar Bestemmelserne indskrænkes hertil, ville flere Indvendinger, der ere reiste mod den, formentlig bortfalde, og der vilde dog være nogen Sikkerhed for, at Børn, der netop ved Forældrenes Hjælp ere bleve etablerede og satte istand til at opnaa en god økonomisk Stilling, ikke kunne støde den naturlige Forpligtelse til at sørge for Forældrene fra sig. Naar Spørgsmaalet om Understøttelsespligten og Udredelsesmaaden derhos afgjøres af Overværgigheden, er der formentlig al fornøden Betryggelse for, at Hjælpen

ikke vil blive fordret, naar Vedkommende ikke fuldstændig er istand til at yde den.

Kap. 2.

Svad Bestemmelsen af Forsørgelsesstedet angaar, deler Udvalget fuldkommen den til Grund for Forslagets § 18 liggende Betragtning, at den Trængende bør forsørges paa det Sted, han frivillig har valgt sig, hvor han har levet og virket, og hvor man har nydt Godt af hans Arbeidskraft, medens han var istand til at yde Samfundet en saadan. Det fastholder derfor Forsørgelsesrets Erhvervelse ved frit valgt Ophold et bestemt Sted en vis Tid; derimod kan Flertallet ikke tiltræde den Tidsbestemmelse af 15 Aar, som Lovforslaget har. For det Første skal her bemærkes, at den Trængende i Genhold til Grundlovens § 84 utvivlsomt har Ret til i Trængstilsælde at forsørges paa det Sted, han frivilligt har valgt til sit Opholdssted, og hvor han har haabet at kunne forsørge sig selv og vist dette ved i en vis længere Tid at opholde sig der uden at forlange Fattighjælp. Skjøndt Spørgsmaalet om Hjemsendelser paa andet Sted vil blive omtalt, skal man dog her, da dette staa i saa nær Forbindelse med Spørgsmaalet om Forsørgelsesrets Erhvervelse, udtale, at man finder det stridende saavel mod Grundlovens hele Aand som mod kristelig Humanitet, at Personer, der i 10, 12 ja 14 Aar have opholdt og ernæret sig paa et Sted, som de selv have valgt og hvor de have dannet Forbindelser, skaffet sig Slægt og Venner — skulle, naar de maatte blive trængende, forsørges af en Kommune, hvor de maatte hverken kjendes eller kjende Nogen.

Længden af den Tid, der behøves for andetsteds at vinde Forsørgelsesret, har ogsaa stor Indflydelse paa Fordelingen af Fattigbyrden. Da der hos os gaar en stadig Strøm af unge Arbejdere fra Landdistrikterne til Byerne, vil et langt Aaremaal for Erhvervelsen af ny Forsørgelsesret bevirke, at Bindsalbet af denne Strøm vender tilbage igjen til Landdistrikterne som Fattiglemmer. Det er ingenlunde blot de overflødige Kræfter, der vandre bort fra Landet; Indvandringen til Byerne have i en lang Række Aar gjort Plads paa Landet for en stor Mængde fremmede Arbejdere, hvoraf mange falde Landet til Byrde som Fattiglemmer. Naar nu desuden endel af de til Byerne afgivne Arbejdere ogsaa vendte tilbage til Landdistrikternes, saa kom disse til at bære dobbelte Fattigudgifter. En saadan Fordeling af Fattigbyrden og de trængende Individer vilde ikke blot stride mod den sunde og rigtige Grundsetning, at den Kommune, som har nydt Godt af en Persons Arbeidskraft i hans sunde og gode Dage, og hvor han frit har valgt sit Ophold, svaret sin Skat og øvet sin Valgret, ogsaa i Trængstilsælde bør forsørge ham, men den vilde tillige blive uretfærdig ved at lægge endel af Byernes Fattigbyrde over